

Už včera bylo pozdě. Z EU, kterou ovládli fanatici, je rozumné okamžitě odejít, uvádí Ivan Hoffman a ptá se: Máme plán B?

- CZ24 News | 27. března 2023

EU: Z článku Ivana Davida o tom, jak Evropský parlament velkou většinou poslanců, včetně čtrnácti českých, odhlasoval návrh, jak učinit EU „silnější ve světě“, je patrné, že Brusel velice touží po evropské jednotě. Té by mělo být v zahraničních a bezpečnostních otázkách dosaženo tak, že se zruší právo veta, uplatňované jednotlivými státy a rozhodovat se bude většinovým hlasováním, uvádí v komentáři Ivan Hoffman.

S jednotou je ovšem ta potíž, že není automaticky opakem nejednoty. Jednoty jsou totiž dvě: Máme jednotu, která je výsledkem konsenzu, souhlasu všech, a pak jednotu vynucenou, kde se menšina musí podrobit diktátu většiny. Jakmile se tedy v EU podaří vyřešit problém nejednoty odstraněním práva veta, problémem unie se stane vynucená jednota. Pokud se zásadně změní pravidla hry, za jakých se jednotlivé země staly členy klubu, je tím fakticky zpochybněno jejich členství. A zákaz samostatné zahraniční politiky zásadní změnou nepochybně je.

Nezúčastněný pozorovatel musí mít z počínání bruselské mašinérie dojem, že se svými nápady a zlepšováky snaží EU rozložit. Nejednotnost je za takové situace záchrannou brzdou, nástrojem, jak zablokovat alespoň ty nejkřiklavější nesmysly a udržet tak evropský projekt nad vodou. Zbavit se brzdy, když to s EU jde z kopce, je sebevražděná strategie.

Jediným receptem, který má EU na problémy všeho druhu, je integrace. Synonymem integrace je regulace. Podstatou regulace je nesvoboda. Čím je EU integrovanější, tím z ní Evropané mají menší užitek a menší radost. Integrace je jako rakovina. Likviduje partnerství a oživuje nedůvěru, kterou se evropským národům v minulosti dařilo v demokraticky nejednotné EU minimalizovat. Ne nadarmo se říká, že duch oživuje a forma zabíjí.

Čím dnes EU drží pohromadě? Jsou to společné zájmy? Výhody z kooperace? Společně vyznávané hodnoty? Sotva. EU setrvačně přežívá, protože jednotliví členové nemají plán B. Za situace, kdy nevýhody členství, především u členů na periferii EU, v jejích ekonomických koloniích, převažují nad výhodami, absence plánu B bije do očí.

Z EU, kterou ovládli fanatici, takže je neperspektivní a nereformovatelná, je rozumné odejít. To ale není možné bez plánu, jak miníme zvolenou nezávislost naplnit vlastním programem, co miníme dělat jinak, lépe. Mít plán B znamená vědět, že se dokážeme uživit, být spolupracující solidární komunitou, udržet si dobré vztahy se sousedy. Mít plán B znamená vědět, kdo jsme, vědět, co chceme, mít představu, jak toho dosáhneme. Chce to sebevědomí, sebedůvěru, nadšení, odhodlání.

Jelikož jsme ale v EU zlenivěli, uvykli tomu, že za nás myslí a rozhodují v Bruselu politici, lobbisté a byrokrati, s naší sebedůvěrou je to bledé. Vlastně ani nevíme, zda u nás většině občanů na státní suverenitě záleží, zda si většina přeje vlastní zahraniční politiku, anebo se většina obejde bez práva veta a nechá to koňovi, který má větší hlavu. Tím koněm ochotně bude Brusel, který to nechá na koně Washingtona. Pokud nemáme plán B, o naši budoucnost nemusíme mít starost. Žádná nebude.

[ZDROJ](#)